

Snowboard'áci

Část první, Freeride zóna

Milan Spank

„Pojedem frí, trocha čár na sněhu!“ navrhl Michal Petrovi na horní stanici lanovky a na nastoupil na prkno.

„Je to národní park, neznáš Slováky, jestli nás chytí, je za to děsná pokuta,“ nelíbil se nápad Petrovi. Lavinézní plocha, vykukující kosodřevina, k horní hranici lesa propast. Od poloviny pak les, spíš tedy prales. Metry sněhu, krásné odpoledne. Free-zóna jak vyšitá, všechno pod pokutou v národním parku zakázané.

„Máš bobky, co? Ale počkej večer na chatě, takovýhle podpis v prašanu, budeme kingové až to kluci uvidí.“

„Jo, to budem - až urvem lavinu, chytí nás Horská služba a zaplatíme zničenou vesnici.“
Vesnicí myslel shluk chaloupek v závěru doliny, kam si vyrazili na víkend.

Michal neposlouchal, zařval: „Pozor dole na dolině! Přímě dolů! Banzaj!!!“ odskočil prknem na svah, řítí se nedotčenou plání a zanechával čistou linku v nádherném prašanu. Michal musel zapnout i druhou nohu a kamaráda následovat, na svahu v odpoledním nízkém slunci zůstávaly svatební závoje vysoko zvrženého sněhu. Ke své smůle.

*

„Kokoti pojebaní český,“ pozoroval je dalekohledem z protějšího svahu Jan Jebavý, dohlížející na legální sjezdové tratě. „ved počkajte, zasrani, ono im nestačí si rozbiť hubu na našej čiernej, aby mohli večer v krčme vystrájať. Ved počkajte, ešte budete ľutovať že ste prišli na Slovensko!“

Vytáhl vysílačku a informoval kolegu dole na stanici: „Zo sedla idú dole dvaja český smradi, čo včera tak revali v krčme. Pôjdu lesom, myslím že vpadnú presne do pasce. Priprav sa, budeme mať hostí. Idem dole.“

Horál banzaj neřval, odpíchl se a vyrazil bezmála kilometr níže pomoci kamarádovi ulovit vzácné mladé samce cizokrajné zvěře, kteří se zaběhli z moravské strany a dělající v horách neplechu. Kdyby kluci věděli co je v noci čeká, banzaj by při startu nekřičeli a mimo sjezdovku by je ani nenapadlo pohlédnout.

*

Kdysi starý seník stojící nenápadně u lesa se stal smrtící pastí. Zapadlá střecha seshora vypadala jako nádherný skokánek, Michal s Petrem se vyřítili po adrenalinovém slalomu

v lese na volný svah a skvělou jízdu zakončili parádním skokem přes střechu zapadlého seníku.

Dopad byl skvělý méně, sníh povolil jako past na mamuta a oba borci se propadli do vody pod sněhem.

Od blízké chaty Horské služby vykročila hlídka. Oba nedobrovolné hastrmany vytáhla z ledové vody. Legrace skončila-kluky sice vytáhli z vody a rovnou odvedli k seníku. Tedy seník to byl kdysi, dnes v něm měli strážci hor pravou finskou saunu s ledovým bazénem na potoce přikrytým sněhem. Byla sobota a v sauně bylo již dlouho zatopeno, stala se pro zmrzlíky záchranou i vězením. Strážce Horské služby úlovek nemilosrdně zahnal dovnitř, zabouchl dveře a nasadil zámek. Z bytelné dřevěné nebylo úniku, taky kdo by promočený běhal na mraze.

*

„Dobrá robota, ani sme ich nemuseli veľmi naháňať, zmrdiv jedných.. Čo s nimi?“

„Postrašenie pokutou by na nich mohlo zabráť, Zavolaj Jana, nech príde v žandárskom, poserú sa od strachu. Keď im naučtujeme desať tisíc každému alebo bitku v saune - a,“ Jan Jebavý mrkl okem na kolegu.

„Zožen tých dvoch Nemcou z hotela, pýtali nejakých chalanov. Tak že tu dvoch máme a na celú noc.“

„Neutečú?“

„Ééééj,čo by utiekli, ten seník staval moj pradedo, ani medveď sa nedostal do nútra na ovce, ti dvaja sráči sa von nedostanú už vôbec.Hore už nikto nieje, zdola nikto nepríde a revať im nepomôže. Ešte im pre sicher zober handry a nechaj im vybrať, či to chcú podľa zákona alebo po chlapsky.“

*

Dva „zasrani“ zatím zkoumali vězení. Bylo tam tma a teplo, netušili kam je vlastně strčili. Shodili promočené oblečení, zůstali ve slipech. Ven se dostat nedalo, zkusili další dveře. Tma, strážný chytře vypnul přívod proudu.

Nahmatali jiné dveře. Ááááá- zevnitř se vyvalil žhavý vzduch. Malé okénko naznačilo v soumraku místnost s lavicemi.

„Něco mi říká že máme po prdeli,“ zhodnotil situaci reálně Peter. „Ten v tý peřovce nás sem nestrčil jen tak, tohle je sauna. Ty vole, my to skočili asi do zapadlého bazénu. Kolik je ta pokuta za jízdu mimo? Deset litrů, jestli se nepletu.“

„Nepleteš, ale cosi mi říká že tady se asi pokutovat nebude. Proč to mají roztopené a proč nás sem strčili? Proč je tady tma jak v prdeli? Funguje ti mobil? Mně ne, namočil se,“ Michal se marně pokoušel zprovoznit Nokii.

„Můj fachá, zavoláme pomoc?“

„Jakou pomoc, zatím nás Horská zachránila před omrzlinami. Horší to asi bude s placením, mají tady něco divného.“ Michal ve tmě vrazil do dřevěného džberu, zašátral rukama a něco vyndal. Ohmatal to.

„Pojď si taky sáhnout, myslím že jestli bude pokuta, tak asi ne finanční, ty vole, to vypadá na koště. A ne jedno, je toho tady plný sud.“ Kluci tahali košťata ve tmě z vody.

„Teda-já slyšel něco o šlehání s sauně, ale já myslel že to je symbolický, tyhle jsou normálně veliký, to tady asi mají na úklid, mýnil Michal, autor freeridového dobrodružství.

„Já bych řekl že asi ne a že se to moc brzo dozvíme.“ Petr byl realističtější. Vytočil číslo na jednoho z kamarádů čekajících již v „drevenej krčme“ : „Jeli jsme frírajd Čiernym žlabom a máme problém, tak nás asi nečekejte.“

„Naozaj vás nemusia čakať, hádaš dobre jak stará cigánka. Aj to druhé ste uhádli správne, pokuta je desať tisíc a to vám prirátame polámanú kosodrevinu, zasrani jedni.““Dveře se otevřely, světlo se rozsvítilo a vstoupil Zoltán Farkaš, ten co je vytáhl z bazénu. Spokojeně pokračoval: „ No, trocha horali ste, aspoň že ste zvliekli tie handry. Na stanici sa vám usušia lepšie.“ Sebral jeden ze snowbordů a jako lopatou s ním vyházel mokré oblečení ven na sníh, za ním vyhodil obě prkna, boty, sebral oba mobily a klukům nařídil čekat: „Von sa nedostanete ani náhodou, ani medvedě to nedokázali rozobrať, tak to ani neskušajte. Vonku je dvadsať, minus, na prechádzku to nie je. Môžete prikładať do kachiel, nie že vám vyhasnú. Vedľa sa môžete pohostit, je tam toho dost, ale dávajte pozor, ceny sú ako v Hiltóne.“

„To se musí platit? My mysleli že jste zachránci a to že jsou služby.“ Michal si vzal slovo. Petrovi se podlomila kolena, Farkašovi, chlapu jako hora, v peřovce byl jak King Kong se zatmělo před očima:

„Áno, to sú služby, to ešte uvidíte servis, ako vo Švajciarsku, v Svetom Móriči.“řval horal: „To uvidíte aký sme profesionáli. Kto ťáhal tie metly z vody, ty?“ odhadl horal podle drzosti kdo je vytahal a komentoval-naslouchal za dveřmi dosti dlouho. „Právdu máš, chlapec drahý, tie metly nie sú na zametanie, to teda vobec nie. Oskúšame?“

Chytli jednu z metel a začal s ní ovívat vzduch kolem Michala, ten couval vstupní předsíní aby nějakou neslízl. Metla se stále blížila. Michal škobrtl o práh nízkých dveří, praštil se do hlavy, spadl na zadek a před metlou se definitivně zachránil, vypadl na zápraží a pozadu a po zadku sjel po sněhu tam, co před chvílí spadl se střechy s prknem. Zadek podřený od ledovky, další šrámy utržil od ledu v bazénu a když se vyhrabal ven, cvakal zuby na celou dolinu.

Zoltán Farkaš se smál, moc se smál: „V lete by si mohol robiť *d'atla*, máš dobrú frekvenciu. Daj sem tie slipy a hybaj do tepla. Ty druhý tiež sa vyzliecť, lebo sa zvezješ tiež, ale ako na skeletóne, to si piš.“

Petr odevzdal slipy dobrovolně, dělat skeleton po břiše bez sáněk se mu nechtělo ani náhodou, i když dráha nebyla olympijská.

„A rozmyslite si, čím budete platit, drahý moji. Keď sa rozhodnete správne, čaká vás noc plná adrenalinu, kam sa serie Čierny žlab.“ Zoltán zavřel kluky jak ovce do chlívků a šel za kamarádem na stanici.

*

„Dáme si gáblíka, klobáska, okurčičky, pivečko, borovička, samá dobrota.“ našel Petr Michala hrabajícího se v ledničce, sám mezitím ze strachu aby nerozzlobil Horskou službu poctivě zkontroloval oheň v litinových maxikamnech, zasypanými rozžhavenými kameny. Vedro bylo přímo pekelné, docela ocenil že přišli o oděv.

„Nech to být, už tak to bude asi problém s tou pokutou.“

„Nebude, neboj, poznám, zaplatíme v naturáliích. Musím se posilnit, abych to celé vydržel.“ Peter fascinovaně zíral na kamaráda ve spíži, dost nevýhodně umístěné u země. Otvor ve zdi u podlahy vedl za dřevěнку do sněhové závěje, kde se lahůdkářství nacházelo. Dostat se tam znamenalo si kleknout a do otvoru se vsunout, Petr si tak mohl prohlédnout nejen kamarádův

zadek, ale trochu i do jeho nitra. Protože nebyl podruhé v bazénu, neudělal se mu důlek jako Michalovi, ale pravý opak.

Michal vytahal z přírodní lednice něco na zub a spokojeně okoukl kamaráda: „No vidíš, už začínáš chápat čím budem platit. No- dej si na kuráž, s tím týpkem to asi nebude sranda. Něco dělalo to peří v bundě, ale ten zbytek bude asi dost drsnej. Viděls jak se ten mamut bořil do sněhu?“ Petr nevěděl jestli se smát nebo mít strach. „Dej si na kuráž, to je místní s kořenem hořce, to jak nejlepší gin.“

*

Kluci si lokli pořádně, zajedli domácí klobásou, přešli na pivo, nabídli si cigarety. Michal se vůbec neupejpal, Petr byl opatrnější, v polici kde našel cigarety našel i skleněnou kouli plnou barevných sáčků. Cukr do kávy? Bylo tu i espresso, byl tu i malý vaříč.

Sáhł do skleněné koule a vyvalil oči, cukr to nebyl ani náhodou.

„Mi-mi-ch, Michale, pojď sem- co jsem našel...“ klepal se mu hlas hrůzou.

Petr sáhł: „Šprcgumy, co by bylo...“

„Tolik?“

„No a co, asi je potřebují, co já vím.“

„A..proč je ...tady ...mají tolik, to je přece na ženský?“

Michal spadł na zadek již podruhé během krátké doby: „Jo, to je na ženský a ty jseš na hlavu! Co myslíš co ti dva na nás chystaj když si nás tak krásně chytli? Že nám přivedou nějaký roštkeny? Pochybuju, spíš jestli se vrátí jenom dva, nechci malovat čerta na zeď, ale něco mi říká že jsme jim moc padli do rány. Po mně jel včera v hospodě nějaký Němčour, asi v balíku. No-uvidíme.“

*

Na stanici zatím skončila denní služba, vysílačky přešly na automatický režim, zachránci si vzali vlastní přenosné a vydali se sauny v seníku opodál zachraňovat dvě mladé duše od špatných a riskantních nápadů, přesně jako říká Šalamoun ve svých větách o metle a vyhánění zlých duchů z těla. Oba byli věřící, na rozdíl od ulovených snowbordáků- ti tak měli za Pánaboha Daniela Landu a místo kadidla kouř z marjánky.

To nemohlo vadit- oba zachránáři byli přesvědčeni že klukům metlami domluví tak, že druhý den budou tak hodní, že prkna si ponosou po sjezdovce nahoru pěšky a dolů budou jezdit lanovkou.

Dorazili k dřevěnce. Klukům v odpočívárně na lehátkách zatrnulo- teď už to přijde. Chvilé napjatého čekání- to se svlíkají. Poslední šluky z cigaret, poslední lok piva.

„Áááááá-zachráň sa kto môžeš, medvede sú v dedine!“ vtrhli dovnitř dva obři, obrovští, svalnatí, chlupatí, chytili každý jednoho subtilního teenagera a odnesli je jak balíky přes chodbu do potírny.“

„Nie že zleziete dolu,“ varovali je a pohrozili dlouhými pruty, čert ví odkud je vykouzlili. Na holých tělech vyrazil ostrý pot, čert aby vzal nápad si dávat předem pivo. Jeden z gorilích samců, přes den horská služba, nabral do dřevěné putýnky trochu vody a vylil ji na kameny, druhý vířil vzduch metlou. Na horní lavici prolétla vlna žhavého vzduchu, asi jako když vybuchne benzínová pumpa. Kluci společně sklouzli o lavici níž ve snaze zachránit plíce, hned však byli nahoře jak po nich jeden lískl prutem po nohách.

Zase slítli dolů, teď byl důvodem spálený zadek od lavice. Znova je švihł prut a konečně zůstali sedět a přivykali pálicímu dřevu, nenápadně nadzvíhovali zadky. Napjaté ticho.

„No čo, ztratili ste reč, športovci? Včera ste revali jak paviáni v krčme, čo ste všetko zjazdili. A dnes po firirajde se ani ujom horalom nepochválite, aké to bolo?“

Michal s Petrem váhali, jestli je vhodná chvíle se chlubit práve tady a teď.

„Éj, však sa nehanbite, chalani, to je veľké hrdinstvo zísť Čierny žlab, to tu u nás je taký dobrý zvyk-je to zakázané, tak sa musí. Já som ho tiež zošiel, na lyžiach, otec sa pozeral hore od lanovky cez dolinu aké robím krásne čiary na snehu. A hned jak som prišiel domov mi ich nakreslil korbáčom po celom tele, jedna saláma vedľa druhej od krku až po kolena, zozadu i zopredu. Zebra v škole podľa mňa mohli učiť, aj tygra som trumfol aký som bol pruhovaný.“

Zoltán i Jano pozorně sledovali oba kluk, jak si radši přitáhli nohy k tělu a maskovali pnutí v kládách. Teď! Zoltán chytil Michala jako medvěd ovci a než se kluk nadál, visel za ruce na rozporce u stropu, podobně jako dřívě prasata na zabíjačce. Na zem nohama nedosáhl.

„Ty sa pozeraj, počítat' nemusíš, máte permanentku.“

„Nééééé, metlou nééééé,“ pišťel Michal v představě pekelné bolesti.

„Ále, netáraj, nevieš čo je dobré. Kto by sa trhal s pokutovými blokmi, škoda papiera. Napíšeme vám to brezou rovno na kožu, s tím sa potom môžete chváliť v krčme aký ste hrdinovia,“ kľudne hovoril Zoltán a začal šlehat metlou, z druhej strany pomáhal kamarád. S chutí ji ještě namáčeli, aby k tělu dobře přilehla.

Michal se pokoušel uhýbat, ale bez opory nohou se dokázal jen vlnit. „Medvědi“ zatím zpracovávali tělo na pasem-zazadu, zepředu, z prava i zleva dělali rozpálené tělo. Michal se vlnil čím dál víc, statečně zatím neřval, správně hádal že se mu to bude hodit až metly klesnou níž, to teprv bude zážitek.

Vymyslel pomůcku, přitáhl nohy k tělu, zhoupal se a postavil na jednu z lavic. Ještě tu druhou a bude to dobrý. Nebylo.

Mezera mezi lavicemi byla široká a doposud si Michal chránil aspoň vnitřky nohou. Oba mrskatelé využili příležitost a pustili se do dlouhých nohou ze všech stran: Zprava, zleva, zevnitř na pravou, zevnitř na levou, odspoda na horu.

„Jaúúúúú,“ kvičel Michal zavěšený na rozporce stejně jako zesnulí předchůdci-stovky vesnických pašíků při porážce. Do závěsu se mu nechtělo, tak aspoň cvičil kozáčka, po šlezích vykopával jednu a druhou nohu tak, že by jej angažovali i Alexandrovci. Když ji chytnul zesponu, odraz sounož by mu záviděl kdejaký klokan.

Konečně se tyrani trochu nasýtli a odložili metly.

„Hned' by si mohol ísť robiť k Ferárimu do boxu, ani kombinézu by si nepotreboval, aký si pekne červený.“ Jeden z horalů odvažoval Michala z prasečí rozporcky, druhý se mu ještě zavěšenému zkusil ukazovat „jako Turci napichovali na koly“.

„Mohol by si Číne robiť zástavu, akurát tie hviezdy ti chýbajú, tie uvidíš o chvílu, až ťa ohnem v relaxačke. Hybaj do bazénu, teraz to budeš mať bez snowborda.“

Michal vyrazil ze sauny jako gazela, podruhé už dnes zakopl o práh a po břiše sjel po sněhu do ledové vody.

Když se vrátil do dřevěnky a opatrně nahlédl do sauny, naskytl se mu neskutečný pohled. Petr se vzpouzel mnohem víc, takže na rozporce skončil potupně za jednu nohu a ruku. Kozáčka tančit nemohl, ale pod metlou by mu piruety na špičce jedné nohy záviděly i baletky

z Labutího jezera, kvičením pak trumfoval kdejaký alarm a s rudou kůží by mohl dělat i náčelníka Apačů. Kdyby jen tak neřval.

„Tak čo, chlapani, dobrá lyžovačka bola, čo? A my sme mysleli aký ste zarazený po tom Čiernom žlabe a ako ste si pekne zazpievali, na celú dolinu, vlci by vám mohli závidieť,“ kázal klukům Zoltán Farkaš při společném pivu a s kolegou se bavil, jak si hrdinové trou kůží.

„Nóó,“ opatrně se vyjadřoval Michal. „S tou koupelí to zas není tak špatné, jeden nemusí ani jezdit do Finska. Máte to tady pěkný, dobře zásobený,“ ukázal nohou na vstup do sklípku. „Lepšie než s tými ožranami v krčme, čo?“ sváděli jej oba horalé. „Ostanete s nami, nie? Spravíme si pekný večer. Pokutu ste zaplatili, v druhom kole zaplatíte tu zničenú kosodrevinu a tretom zrátame tu útratu tu. Čo vy na to?“

„Nóóó...“

„Akosi si ztratil reč, že by sme zašli do sauny mimo poradovník.“

„Nééé, hned nééé,“ ukryl se Michal do kouta ke kamarádovi.

„A áno aky umíš?“

„No, podle toho na co...“

„Dozvieš sa. A možno aj peniaze zarobíš, pozveme vám hostí. Až z Nemecka, ti sa budú diviť až prídu. Požičiame im metly aj prúty, zajtra môžete kamarátom rozprávať že ste dostali na dereši ako Juro Jánošík. No teraz si vydýchnite, čaká vás dlhá noc.“

Co myslíte, řekl Michal Áno nebo Nééé? Nemějte obavy, v druhém díle se to dozvíte a se snowborděáky se nudit nebudete. To slibuje Milan Spank.

www.spankboy.cz

*